

21. 10. 2005

ID: 36548

Nesprávný úřední postup

Prodej nemovitosti z vlastnictví státu do vlastnictví občanů není úředním postupem.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 25 Cdo 2222/2002, ze dne 28.1.2004)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobců a) V. Š., b) J. P. a c) P. P., všech zastoupených advokátem, proti žalované České republice - Ministerstvu financí, se sídlem v Praze 1, Letenská 15, o zaplacení 1.243.410,- Kč, vedené u Okresního soudu v Semilech pod sp. zn. 4 C 403/2001, o dovolání žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 8. února 2002, č. j. 18 Co 26/2002 - 260, tak, že dovolání zamítl

Z odůvodnění :

Žalobci se domáhali, aby žalované byla uložena povinnost zaplatit každému z nich částku 414.470,- Kč s příslušenstvím jako náhradu škody způsobené jim „nezákonným postupem“ bývalého čl. státu - MNV v K., který na žalobce v rozporu s tehdy platnými předpisy převedl kupní smlouvou ze dne 7. 9. 1977 dům čp. 128 na stav. parc. č. 176 a garáž na stav. parc. č. 192 v obci a kat. území K. V roce 1991 uplatnil syn původního majitele jako oprávněná osoba podle zák. č. [87/1991](#) Sb. nárok na uzavření dohody o vydání těchto nemovitostí, včetně uvedených pozemků a louky par. č. 173/3 (k nimž žalobcům bylo zřízeno právo osobního užívání), jemuž bylo ohledně jejich tří ideálních čtvrtin vyhověno pravomocným rozsudkem Okresního soudu v Semilech ze dne 25. 7. 1996, č. j. 6 C 268/92 - 232, potvrzeným (ve vztahu k jeho právním nástupcům) rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 7. 1999, č. j. 18 Co 594/96 - 260; dovolání žalobců bylo rozsudkem Nejvyššího soudu ČR ze dne 26. 9. 2000, sp. zn. 28 Cdo 2391/99, zamítnuto. V této věci dospěly soudy všech tří stupňů k závěru, že žalobci předmětné nemovitosti nabyli v rozporu s tehdy platnou vyhláškou č. [156/1975](#) Sb., o hospodaření s národním majetkem, neboť dům čp. 128 nebyl domem rodinným, nýbrž provozním objektem. Vzhledem k tomu, že žalobci mají vůči státu pouze právo na vrácení 3/4 kupní ceny, tj. částky 57.000,- Kč, a ve vztahu k restitucentům na zaplacení náhrady za zhodnocení nemovitostí ve výši 97.972,50 Kč, vznikla jim v souvislosti s vydáním 3/4 předmětných nemovitostí škoda ve výši 1.243.410,- Kč, když jejich „obvyklá cena“ činí podle znaleckého posudku 1.864.510,- Kč.

Okresní soud v Semilech rozsudkem ze dne 22. 10. 2001, č. j. 4 C 403/2001 - 18, žalobu zamítl a rozhodl o náhradě nákladů řízení. Vycházel ze zjištění, že pravomocným rozsudkem tohoto soudu ze dne 25. 7. 1996, č. j. 6 C 268/92 - 232, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 7. 1999, č. j. 19 Co 594/96 - 260, byla žalobcům jako osobám povinným podle zák. č. [87/1991](#) Sb., o mimosoudních rehabilitacích, uložena povinnost uzavřít s osobou oprávněnou - J. V., resp. v odvolacím řízení jeho dědici K. V. - B. a N. J. Ch. V. - dohodu o vydání ideálních podílů nemovitosti - domu čp. 128 se st. parc. č. 176, garáže se st. parc. č. 192 a louky p. č. 173/3 v obci a kat. území K. - a to žalobkyni ad a) jejich jednu ideální čtvrtinu a žalobcům ad b) a c) společně další jednu ideální polovinu; ohledně další ideální čtvrtiny soud žalobu zamítl. Dovolání žalobců bylo zamítnuto rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 26. 9. 2000, č. j. 28 Cdo 2391/99 - 287. Uplatněnému restitučnímu nároku osob oprávněných bylo v této věci vyhověno z toho důvodu, že žalobci nabyli předmětné nemovitosti na základě kupní smlouvy ze dne 7. 9. 1977 uzavřené s bývalým čl. státem - MNV v K. v rozporu s tehdy platnými předpisy, a to § 15 odst. 5 písm. f) vyhl. č. [156/1975](#) Sb., o správě národního majetku, neboť dům koupili jako rodinný, ačkoliv se jednalo o budovu provozní, jejíž prodej bránilo uvedené ustanovení cit. vyhlášky. Nemovitost původně vlastnil právní předchůdce osob oprávněných J. V., jemuž byl odsuzujícím rozsudkem Státního soudu v Praze z 18. 10. 1952, sp. zn. 5 Ts 72/52, uložen mimo jiné trest propadnutí majetku. Usnesením Městského soudu v Praze 10. 12. 1990, sp. zn. Rt 782/90, byl jmenovaný podle zák. č. [119/1990](#) Sb. rehabilitován, trestní stíhání bylo zastaveno a současně soud zrušil vyslovený trest propadnutí majetku. Dále bylo zjištěno, že dopisem ze dne 2. 7. 2001 žalobci uplatnili u Ministerstva financí ČR nárok na náhradu škody způsobené jim nesprávným úředním postupem orgánu státu (každý z nich ve výši 414.470,- Kč), kterému nebylo vyhověno s odůvodněním, že ministerstvo je podle zák. č. [87/1991](#) Sb. oprávněno jen ke vrácení kupní ceny. Soud prvního stupně posuzoval uplatněný nárok žalobců na náhradu škody podle zákona č. [58/1969](#) Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou rozhodnutím orgánu státu nebo jeho nesprávným úředním postupem, a dovodil, že uzavřením kupní smlouvy ze dne 7. 9. 1977 o prodeji předmětných nemovitostí žalobcům sice došlo k porušení ust.

§ 15 odst. 5 písm. f) tehdy platné vyhlášky č. [156/1975](#) Sb. „zakazující“ převod těchto nemovitostí, když dům č. 128 byl mylně považován za dům rodinný, ačkoliv se jednalo o budovu provozní, a šlo tedy o postup nezákonný, resp. ve smyslu zák. č. [58/1969](#) Sb. nesprávný, však nejednalo se o postup úřední, neboť stát byl při prodeji nemovitosti účastníkem občanskoprávního vztahu, a jeho orgány (MNV a ONV) nevystupovaly jako orgány tzv. „vrchnostenské“, nýbrž jako orgány jednající jménem prodávajícího státu, a současně jako správci národního majetku. Pro založení odpovědnosti státu za škodu podle zákona č. [58/1969](#) Sb. tudíž chybí jeden ze základních předpokladů, a to, „aby se jednalo o postup úřední“. Kromě toho žalobcům nemohla vzniknout ani žádná škoda, neboť rozhodnutím soudu o zrušení trestu propadnutí majetku se ex tunc obnovilo vlastnictví původního vlastníka k předmětným nemovitostem, a zák. č. [87/1991](#) Sb. stanovil jen postup při uplatnění nároku oprávněných osob na vydání majetku (nález Ústavního soudu ze dne 22. 2. 1995, sp. zn. I. ÚS 117/93). Stav, který ohledně kupní ceny zaplacené žalobci a jejich investic do nemovitosti v důsledku rehabilitačního rozhodnutí o zrušení trestu propadnutí majetku nastal, je podle názoru soudu spíše obdobný bezdůvodnému obohacení (§ 451 a násl. obč. zák.). Právo na vrácení kupní ceny a na náhradu za zhodnocení nemovitosti ovšem upravuje zák. č. [87/1991](#) Sb., který je ve vztahu k obecným občanskoprávním předpisům zákonem speciálním. Ze všech těchto důvodů dospěl okresní soud k závěru, že uplatněný nárok žalobců na náhradu škody není opodstatněný.

K odvolání žalobců Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 8. 2. 2002, č. j. 18 Co 26/2002 - 37, rozsudek soudu prvního stupně potvrdil, rozhodl o náhradě nákladů odvolacího řízení a nevyhověl návrhu žalobců na připuštění dovolání. Odvolací soud vycházel ze skutkových zjištění okresního soudu a ztotožnil se i s jeho závěry právními. Shodně s ním dovodil, že prodej nemovitostí, které v době uzavření kupní smlouvy byly ve státním socialistickém vlastnictví a ve správě MNV v K., nebyl postupem úředním, ale výkonem vlastnického práva státu, neboť vůči žalobcům jako kupujícím byl ve stejném právním postavení jako kterýkoli jiný prodávající. Na tomto závěru nemění nic ani okolnost, že kupní smlouva vyžadovala ke své účinnosti podle tehdejších předpisů (§ 16 vyhl. č. [156/1975](#) Sb., o správě národního majetku) souhlas nadřízeného národního výboru, neboť ani tento orgán při schvalování smlouvy nevykonával úřední činnost (tj. činnost vrchnostenskou), nýbrž postupoval jako orgán povoláný k tomu podle předpisů o správě národního majetku. Jestliže tedy nešlo o „činnost úřední“, nejsou splněny předpoklady odpovědnosti žalované za škodu podle ust. § 18 zák. č. [58/1969](#) Sb. Úvahy okresního soudu o vztahu cit. zákona k zákonu č. [87/1991](#) Sb., o mimosoudních rehabilitacích, považoval odvolací soud za nadbytečné, a proto se z hlediska námitek žalobců uplatněných v odvolání nezabýval posouzením jejich správnosti.

Proti tomuto rozsudku podali žalobci dovolání, jehož přípustnost dovozují z ust. § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. a podávají je z důvodu podle § 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř. Otázku zásadního právního významu spatřují v posouzení, „zda stát nese odpovědnost za nezákonnosti při hospodaření se státním majetkem (a to podle kterékoli právní normy).“ Namítají, že soudy obou stupňů byly při rozhodování o uplatněném nároku na náhradu škody vázány pouze skutkovými tvrzeními uvedenými v žalobě, nikoliv však právním hodnocením věci, z čehož dovozují, že pokud by byla dána odpovědnost žalované za škodu z jakéhokoliv právního důvodu, mělo být žalobě vyhověno. Nesprávné právní posouzení věci spočívá podle dovolatelů v závěru soudů obou stupňů, že „při nezákonném prodeji státního majetku není dána odpovědnost státu za vzniklou škodu“. Dovolatelé mají naopak za to, že odpovědnost státu je dána jak podle zákona č. [58/1969](#) Sb., tak podle obecné úpravy náhrady škody. Poukazují na to, že místní národní výbory nebyly v pojetí socialistického právního řádu orgány obce, nýbrž orgány státní moci a správy (čl. 86n odst. 1 ústavního zákona č. [100/1960](#) Sb.), takže i nadřízený okresní národní výbor byl státním orgánem, který „vyjadřoval mocenský princip“. Vzhledem k tomu, že správa národního majetku byla v kompetenci těchto orgánů, lze v souladu s ust. § 18 zák. č. [58/1969](#) Sb. dovodit, že škoda byla žalobcům způsobena orgánem státu při plnění úkolů státu. Dále dovolatelé vyslovují názor, že i kdyby v daném případě nebyly splněny předpoklady odpovědnosti státu za škodu podle citovaného zákona, uplatnila by se úprava o náhradě škody podle občanského zákoníku, neboť byly splněny všechny předpoklady odpovědnosti, tj. vznik škody, spočívající „ve zmenšení majetku žalobců o podíl, který museli vydat restituentům“, protiprávní jednání státu, resp. jeho orgánu, který jim prodal nemovitosti v rozporu s právním řádem, zavinění příslušných funkcionářů MNV a ONV, a příčinná souvislost mezi protiprávním jednáním státu a vznikem škody, jež je dána tím, že kdyby nedošlo k převodu nemovitostí v rozporu s tehdy platnými právními předpisy, nemuseli by žalobci část nemovitosti vydat a nezmenšil by se tak jejich majetek. Mají rovněž za to, že odpovědnost státu za způsobenou škodu nevyklučuje ani zákon č. [87/1991](#) Sb. Navrhli, aby rozsudek odvolacího soudu byl zrušen a aby mu věc byla vrácena k dalšímu řízení. K podanému dovolání žalobci dále připojili jako jeho součást podání nazvané „vyjádření k rozsudku Okresního soudu v Semilech, č. j. 4 C 403/2001 - 18“, v němž vyjádřili nesouhlas s rozhodnutími soudů obou stupňů, která považují za nespravedlivá, a dále uvedli, že „pokud nebude jejich situace dostatečně pochopena, budou nuceni vymáhat své právo případně i u mezinárodního soudu“.

Žalovaná ve svém písemném vyjádření k dovolání navrhla, aby dovolání bylo jako nedůvodné zamítnuto. Poukázala na to, že žalobcům byla na základě jejich žádosti podle § 11 zák. č. [87/1991](#) Sb. a § 16 zák. č. [231/1991](#) Sb. vrácena kupní cena domu a garáže (každému částka 18.311,50 Kč) a že vrácení hodnoty práva osobního užívání pozemku

brání ust. § 11 zákona č. [87/1991](#) Sb.

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) po zjištění, že dovolání bylo podáno včas, osobami k tomu oprávněnými, účastníky řízení, řádně zastoupenými advokátem, přezkoumal rozsudek odvolacího soudu podle § 242 o. s. ř. ve znění účinném od 1. 1. 2001 a dospěl k závěru, že dovolání je v dané věci částečně přípustné podle § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř., není však opodstatněné.

Podle § 237 odst. 1 o. s. ř. je dovolání přípustné proti rozsudku odvolacího soudu a proti usnesení odvolacího soudu, jimiž bylo změněno rozhodnutí soudu prvního stupně ve věci samé [písm. a], jimiž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, kterým soud prvního stupně rozhodl ve věci samé jinak než v dřívějším rozsudku (usnesení) proto, že byl vázán právním názorem odvolacího soudu, který dřívější rozhodnutí zrušil [písm. b)], jimiž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, jestliže dovolání není přípustné podle ustanovení písm. b) a dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam [písm. c)].

Rozhodnutí odvolacího soudu má po právní stránce zásadní význam zejména tehdy, řeší-li otázku, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo která je odvolacími soudy nebo dovolacím soudem rozhodována rozdílně, nebo řeší-li právní otázku v rozporu s hmotným právem (§ 237 odst. 3 o. s. ř.).

Z tohoto pohledu je v dané věci dovolání přípustné pro řešení otázky, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla řešena, a to, zda prodej nemovitosti (z vlastnictví státu do vlastnictví občanů) je úředním postupem jakožto zákonným předpokladem odpovědnosti státu za škodu.

Nesprávné právní posouzení věci podle § 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř. může spočívat v tom, že odvolací soud věc posoudil podle nesprávného právního předpisu, nebo že správně použitý právní předpis nesprávně vyložil, případně jej na zjištěný skutkový stav věci nesprávně aplikoval.

Podle § 18 zákona č. [58/1969](#) Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou rozhodnutím orgánu státu nebo jeho nesprávným úředním postupem, stát odpovídá za škodu způsobenou v rámci plnění úkolů státních orgánů a orgánů společenské organizace uvedených v § 1 odst. 1 nesprávným úředním postupem těch, kteří tyto úkoly plní. Podle § 18 odst. 2 zákona odpovědnosti podle odstavce 1 se nelze zprostit.

Ustanovení § 18 zákona č. [58/1969](#) Sb. zakládá objektivní odpovědnost státu (bez ohledu na zavinění), jíž se nelze zprostit a která předpokládá současné splnění třech předpokladů : 1) nesprávný úřední postup, 2) vznik škody a 3) příčinnou souvislost mezi nesprávným úředním postupem a vznikem škody. Definicí nesprávného úředního postupu zákon nepodává; z obsahu tohoto pojmu však vyplývá, že podle konkrétních okolností může jít o jakoukoliv činnost spojenou s výkonem pravomocí státního orgánu, dojde-li při ní nebo v jejím důsledku k porušení pravidel předepsaných právními normami pro počínání státního orgánu nebo k porušení pořádku určeného povahou a funkcí postupu (srov. např. rozsudek NS ČR ze dne 24. 6. 1999, sp. zn. 2 Cdon 804/96, publikovaný v časopise Soudní judikatura 1/2000 pod pořadovým č. 4, příp. rozsudek NS ČR ze dne 29. 6. 1999, sp. zn. 2 Cdon 129/97, publikovaný rovněž v časopise Soudní judikatura 1/2000 pod pořadovým č. 5). O „úřední“ postup jde tehdy, jestliže tak postupují osoby, které plní úkoly státního orgánu, pokud tento postup slouží výkonu státní moci. Podmínkou aplikace ust. § 18 cit. zákona tedy je, že stát musí prostřednictvím svých orgánů vystupovat jako nositel veřejné moci při jejím uplatňování (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 3. 10. 2001, č. 141/2001).

Podle § 13 odst. 1 zákona č. [82/1998](#) Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. [358/1992](#) Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), který nabyl účinnosti dne 15. 5. 1998, stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Podle odst. 2 tohoto ustanovení právo na náhradu škody má ten, jemuž byla nesprávným úředním postupem způsobena škoda.

Rovněž toto ustanovení zakládá objektivní odpovědnost státu za současného splnění těchto předpokladů jako ust. § 18 zákona č. [58/1969](#) Sb., tj. nesprávného úředního postupu, vzniku škody a existence příčinné souvislosti mezi nesprávným úředním postupem a vznikem škody. Pro založení odpovědnosti státu podle § 13 zákona č. [82/1998](#) Sb. je nutné, aby škoda byla způsobena při výkonu veřejné moci subjekty uvedenými v § 3 a 4 tohoto zákona.

V posuzované věci žalobci uplatnili nárok na náhradu škody proti státu, který jako prodávající s nimi jako kupujícími uzavřel dne 7. 9. 1977 kupní smlouvu o převodu předmětných nemovitostí, ačkoliv takový převod byl v rozporu s ust. § 15 odst. 5 písm. f) tehdy platné vyhlášky č. [156/1975](#) Sb., o správě národního majetku. Z důvodu podle § 4 odst. 2 zák. č. [87/1991](#) Sb., ve znění pozdějších předpisů, tj. že žalobci nabyli nemovitost v rozporu s tehdy platnými

předpisy, jim pravomocným rozsudkem soudu byla uložena povinnost uzavřít s osobami oprávněnými dohodu o vydání tří ideálních čtvrtin těchto nemovitostí.

Převody vlastnictví národního majetku upravovala vyhláška č. [156/1975](#) Sb., o správě národního majetku (dále jen „vyhláška“), v ust. § 15 a 16. Podle § 15 odst. 1 vyhl. převody národního majetku do vlastnictví jiných organizací než státních, k nimž dochází při obvyklém hospodaření (dodávkách výrobků a provádění prací), se řídí ustanoveními hospodářského zákoníku a prováděcích předpisů k nim. Podle odst. 2 tohoto ustanovení převody věcí určených k osobní spotřebě do vlastnictví občanů se řídí občanským zákoníkem (prodej v obchodě a poskytování jiných služeb socialistickými organizacemi), popřípadě zvláštními předpisy (např. poskytování léků, školních potřeb žákům, odprodej zemědělských výrobků pracovníkům státních organizací se zemědělskou výrobou apod.). Jiné převody vlastnictví k věcem, které jsou národním majetkem, jsou možné jen za podmínek a způsobem dále stanoveným. K účinnosti smlouvy o převodu vlastnictví národního majetku do vlastnictví občanů bylo zapotřebí schválení nadřízeného orgánu (§ 16 odst. 2 vyhl., § 47 odst. 1 obč. zák. ve znění účinném v době uzavření kupní smlouvy).

Správa hmotného národního majetku byla podle úpravy obsažené v cit. vyhlášce pojmána jako právní forma výkonu oprávnění, jež tvořila obsah vlastnického práva státu, neboť státním organizacím, které s národním majetkem hospodařily, nebylo přiznáno k tomuto majetku vlastnické právo, ale jen právo správy. Jejím podstatou byl souhrn práv a povinností, které měly státní organizace (hospodářské, rozpočtové) k té části národního majetku, která jí byla státem svěřena k plnění úkolů.

Názor dovolatelů, že národní výbory byly v pojetí socialistického právního řádu orgány státní moci a správy v krajích, okresech a obcích, že podle cit. vyhlášky vykonávaly správu národního majetku, přičemž k jejich dispozičním oprávněním náleželo i právo převodů vlastnictví národního majetku, je sice správný, avšak s jejich dalšími námitkami uvedenými v dovolání se ztotožnit nelze.

Je sice nepochybné, že byla-li mezi bývalým čl. státem - MNV v K. jako prodávajícím a žalobci jako kupujícími dne 7. 9. 1977 uzavřena kupní smlouva o převodu předmětných nemovitostí, z nichž dům čp. 128 nebyl domem rodinným, nýbrž provozní budovou, došlo tím k porušení ust. § 15 odst. 5 písm. f) vyhlášky, avšak bývalý čl. stát prostřednictvím MNV v K. nevystupoval při uzavírání kupní smlouvy jako nositel veřejné (státní) moci při jejím uplatňování, nýbrž jako vlastník, který se svým vlastnictvím disponoval v rámci soukromoprávního vztahu. MNV v K. byl sice orgánem státní moci a správy, pověřený ke správě národního majetku, při uzavírání kupní smlouvy ovšem jednal jménem státu jako prodávajícího, a stát tudíž byl jedním z účastníků dvoustranného právního úkonu (kupní smlouvy), jak správně dovodil odvolací soud, přičemž tento převod vlastnictví národního majetku se řídil občanským zákoníkem, jak výslovně stanovilo ust. § 15 odst. 2 vyhlášky. Ani nadřízený ONV, který převod národního majetku do vlastnictví žalobců schválil, nerozhodoval ve správním řízení, nýbrž postupoval podle ust. § 16 vyhlášky a ust. § 47 odst. 1 obč. zák. ve znění účinném v době uzavření kupní smlouvy.

Závěr odvolacího soudu, že v posuzované věci se nejednalo o úřední postup orgánu státu je správný, neboť je v souladu s tím, co bylo shora uvedeno, a rovněž i s nálezem Ústavního soudu ze dne 3. 10. 2001, č. 141/2001. Odvolací soud sice uplatněný nárok žalobců na náhradu škody posuzoval podle zák. č. 58/1969 Sb., ačkoliv vzhledem k době vzniku tvrzené škody se řídí zákonem č. [82/1998](#) Sb. (srov. ust. § 36 cit. zákona), avšak tato okolnost neměla na věcnou správnost jeho rozhodnutí žádný vliv, neboť pro založení odpovědnosti státu za škodu podle obou citovaných zákonů je nezbytné, aby příslušný státní orgán vystupoval jako vykonavatel státní, resp. veřejné moci. O takovou situaci se však v daném případě nejedná.

Z hlediska námitek dovolatelů týkajících se posouzení odpovědnosti žalované za škodu podle občanského zákoníku není dovolání v dané věci podle § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. přípustné, neboť nejde o otázku zásadního právního významu. I když se bývalý čl. stát - MNV v K. při prodeji předmětné nemovitosti žalobcům dopustil pochybení (nemovitost na ně kupní smlouvou převedl v rozporu s tehdy platnou vyhláškou č. [157/1975](#) Sb.), nedošlo uzavřením této smlouvy na straně žalobců k úbytku jejich majetkových hodnot, tj. ke vzniku škody (§ 420 obč. zák.), neboť za poskytnutou kupní cenu získali do svého vlastnictví nemovitost. Je tedy zřejmé, že odpovědnost státu za vznik tvrzené majetkové újmy nemůže být podle § 420 obč. zák. založena, neboť k jejímu vzniku nedošlo následkem převodu majetku na žalobce kupní smlouvou ze dne 7. 9. 1977.

Protože rozsudek odvolacího soudu je z hlediska uplatněného dovolacího důvodu podle § 241a odst. 2 písm. b) správný, Nejvyšší soud dovolání žalobců podle § 243b odst. 2 část věty před středníkem o. s. ř. zamítl.

Další články:

- [Jistota](#)
- [Insolvenční řízení](#)
- [Exekuce](#)
- [Započtení](#)
- [Reorganizace](#)
- [Soudní poplatky \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Spotřebitel \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správa společné věci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správní řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vylučovací žaloba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Promlčení, insolvence](#)